

Projectplan

Voedsel en onderwijs voor de kinderen uit het bedelaarskamp "Indravati Colony", Nabarangpur, Orissa, India.

van stichting "De Vaste Burcht"
www.devasteburcht.com

Projectaanvrager:

Naam: Stichting "De Vaste Burcht"
Bestuur: C J Evenblij, K Bonfoh, H Troost, A J Tijman, C J Tijman.
Kamer van Koophandel: 41234604.
Adres: Otterloseweg 251
Postcode: 7351 TB
Woonplaats: Hoenderloo
Telefoon: 055 – 378 1851
Fax: 055 – 378 1854
e-mail: info@devasteburcht.nl
website: www.devasteburcht.com
Bankrekening: 6773.08.183
ANBI Ja

Wie of wat is stichting "De Vaste Burcht"?

De stichting is opgericht op 18 april 1980 met als doel het christelijke geloof uit te dragen in "woord en daad". In "woord" houdt in dat we plaatselijke pastors die het christelijke geloof uitdragen (onder)steunen, waar dan ook ter wereld.

De "daad" vindt gestalte in hulp aan de armsten der armen, en aan de meest behoeftigen op de wereld. Die hulp wordt geboden aan iedereen, ongeacht religie, afkomst of sekse. De stichting is een *low cost* – en een *low budget* organisatie, die geen gebruik maakt van betaalde krachten. De inkomsten bedroegen in 2010 € 160.000; de kantoorkosten bleven steken bij <1%, en het pr-budget moest het met een half procent doen.

1. Korte beschrijving project

Wij willen u kennis laten maken met de **inwoners van een bedelaarskamp** in een afgelegen gebied in India. Meer in het bijzonder willen wij uw aandacht vestigen op het lot van de kinderen die daar wonen, en die – tenzij iemand ingrijpt – een uitzichtloze toekomst tegemoet gaan. Ons doel is om de kinderen van eten te voorzien, en hun een goede schoolopleiding te

geven. Alvorens hieraan te beginnen moeten voldoende middelen veilig gesteld zijn om een lange periode te kunnen overbruggen.

2. Achtergrondinformatie

2.1 Informatie over het gebied.

Nabarangpur is een plattelandsgemeente met <30.000 inwoners, gelegen in de plain area nabij de regionale hoofdstad Jeypore (75.000 inwoners). Nabarangpur ligt op zeven uur rijden (auto of trein) van Visakhapatnam, de dichtstbijzijnde grote stad. De plaats wordt hiervan gescheiden door een middelhoog gebergte (1600m) waar slechts weinig mensen wonen. Buitenstaanders worden in dit tribale gebied gemeden, en de plaatselijke gebruiken en talen worden in ere gehouden.

Orissa is een van de 28 staten van India. Het wordt beschouwd als de armste staat met het hoogste percentage ($\pm 50\%$) inwoners onder de absolute armoedegrens (inkomen <€ 0,70 per dag). Ongeveer 15% van de wereldbevolking leeft onder deze grens die wordt gedefinieerd als de staat waarin mensen geen toegang hebben tot huisvesting, eten, drinkbaar water, onderwijs, sanitaire- en medische voorzieningen. Orissa is vier keer zo groot als Nederland, en heeft 37 miljoen inwoners.

Feiten over India • 47% van alle kinderen in India beneden de leeftijd van vijf jaar is ondervoed. • 61% van de bevolking kan lezen of schrijven. Mensen die alleen hun naam kunnen schrijven zijn hierbij inbegrepen • Slechts 10% van de bevolking heeft een formele baan; de helft hiervan is werkzaam in de private sector. • 40 miljoen kinderen die op school behoren te zitten zwerven op straat of zijn aan het werk. • 200 miljoen Indiërs hebben chronisch honger. • De helft van alle mensen die honger hebben op de wereld leeft in India. • Ongeveer 300 miljoen Indiërs moeten rondkomen van minder dan € 0,70 per dag. Volgens het UN Human Development Report staat India in welvaart achter Equatoriaal Guinee en Tajikistan. • Bronnen: Fortune; UNDP, Unicef, World Food Program.

2.2 Over het kamp en zijn bewoners

Het is ruim tien jaar geleden dat het stadsbestuur van Nabarangpur besloot de bedelaars in de stad onder te brengen in een speciaal kamp, Indravati Colony geheten, ongeveer 3 kilometer buiten de stad gelegen. Het doel was enige orde aan te brengen in de openbare ruimte, en het straatbeeld een vriendelijker aanblik te geven – hetgeen overigens niet echt is gelukt.

Er zijn middelen uitgetrokken om het kamp te realiseren. Daartoe werden zeer eenvoudige bouwsels opgericht, die zich het beste laten vergelijken met een schoenendoos. De optrekjes zijn gebouwd van baksteen, en bepleisterd met cement. Er zit een deuropening in en een gat

op stahoogte, dat fungeert als venster. De binnenruimte is halverwege gescheiden door een muur over de halve breedte die tot het dak doorloopt. Met enige fantasie is hierin een "m"-vormige ruimte te herkennen. Een kookfaciliteit is er niet. In de droge periode gebeurt het koken buiten – als er tenminste iets te eten is. In de natte periode vindt het bereiden van de maaltijd binnen plaats, met als gevolg dat alles in rook is gehuld. Een vuistregel in India is dat van alle overheidsinvesteringen slechts 30% te bestemder plaatse aankomt. Zo is het ook hier gegaan. De corruptie heeft ertoe geleid dat op de meest essentiële zaken bespaard

werd, onder andere cement. Het resultaat is, dat al na twee jaar **de eerste huizen begonnen in te storten**.

Er zijn verspreid over het kamp enige waterpompen geslagen, maar de pompbuis reikt niet diep. Het water is dan ook sterk vervuild, en om te drinken ongeschikt. Er is verder geen

enkele infrastructuur. Geen sanitair, elektra, telefoon of wat ook maar te bedenken valt. Zelfs het meest noodzakelijke is niet voorhanden: stookhout. De meest nabijgelegen bomen staan op enkele kilometers afstand, en die kunnen voor stoken niet worden gebruikt. De bedelaars in Indravati Colony zijn niet te vergelijken met de bedelaars in de grote steden als Mumbai en Delhi. Daar concentreren ze zich vooral op buitenlanders; daar worden bedelaars geëxploiteerd door *bedelaars-gangs* die het leeuwendeel van hun verdiensten opstrijken. Soms krijgen ze zelfs een opleiding op bedelaarsscholen. Het zijn ook geen *hard-core* bedelaars die hun kind een arm of been afhakken opdat ze beter zullen kunnen bedelen. Bedelaars zijn door hun afkomst tot bedelen gedoemd, evenals andere beroepen verstrikt blijven in hun groep. Als je oerovergrootvader behoorde tot de kaste der lijkverbranders, dan behoort jij er ook toe, en er is nauwelijks een mogelijkheid eraan te ontsnappen. Hoewel het kastensysteem na een geschiedenis van 3500 jaar in 1947 officieel ten grave is gedragen, is de Indiase cultuur er nog steeds mee doordeesemd. De bedelaars waar wij over spreken zijn lager dan de laagste kaste, en derhalve kastenlozen, of dalits dan wel *scheduled casts* genaamd. Zij hebben geen rechten, krijgen geen werk, kunnen zich niet daadwerkelijk beroepen op rechtsbescherming en worden gemeden als hadden ze – letterlijk – een ernstige ziekte. Niemand zal hun een hand geven, bij een drankenstalletje langs de weg is er voor hen een apart bekertje, en zelfs de schaduw van een dalit mag je niet beroeren. Het is geen wonder dat vele generaties bedelaars worden gevolgd door nog meer bedelaars . . . tenzij de vicieuze cirkel wordt doorbroken.

3. Probleembeschrijving

Nu – na het tienjarige bestaan van de nederzetting – staat minder dan de helft van de bouwsels nog overeind, en trachten de bewoners zich droog te houden met stukken plastic, dan wel het bouwen van hutten. De huizen die nog overeind staan laten zowel aan de bovenkant als aan de zijkant water door. Ze zijn voor bewoning levensgevaarlijk vanwege het instortingsgevaar.

Van de oorspronkelijke 500 inwoners zijn er 200 vertrokken naar elders. De resterende bewoners zijn min of meer veroordeeld hier te blijven. Ze kunnen nergens anders naar toe, en de stad is niet langer voor hen toegankelijk – althans niet om op straat te wonen.

Binnen het kamp heeft de overheid een schooltje neergezet. Slechts dertig kinderen verschijnen op school, niet om te leren maar om de maaltijd die wordt verstrekt: witte rijst zonder iets. Onderwijs van enige betekenis wordt niet gegeven. Het openbare schoolonderwijs in India is bedroevend van kwaliteit. Een kwart van de onderwijzers komt niet opdagen, en van de rest geeft slechts de helft daadwerkelijk onderwijs (*Newsweek*). Het privé-onderwijs is dan ook populair, en behaalt aanzienlijk betere resultaten dan de overheidsscholen.

In het kamp wonen ongeveer driehonderd personen. Onder hen zijn **zeven volweeskinderen** – er zijn er zes afgebeeld – waarvoor niemand zorgde. Hun leeftijd is gemiddeld zes jaar, en zij vormen gezamenlijk een huishouden. Er was niemand die de verantwoordelijkheid voor hen op zich nam, en zij hielden zich in leven door het verzamelen van papier, plastic en blikjes op de vuilstort in ruil voor een handvol eten. Als ze ziek waren of dood zouden gaan was er niemand om op te steunen. Bij ons bezoek aan hun "schoenendoos" in 2009 troffen we geen enkel stuk meubilair aan. Slechts twee pannetjes en een oud vod dat één kind tot deken diende. We hebben ons over de kinderen ontfermd: ze wonen bij nu bij een échte vader en moeder, krijgen een prima opvoeding, en gaan naar een English-medium school. Wat een verandering voor deze kinderen!

Er zijn 149 kinderen jonger dan dertien jaar in het kamp; ongeveer de helft van hen is halfwees. De leeftijdsamenstelling ziet er als volgt uit:

0 jaar	7	kinderen	7 jaar	11	kinderen
1 jaar	15	kinderen	8 jaar	7	kinderen
2 jaar	17	kinderen	9 jaar	6	kinderen
3 jaar	17	kinderen	10 jaar	11	kinderen
4 jaar	15	kinderen	11 jaar	8	kinderen
5 jaar	10	kinderen	12 jaar	11	kinderen
6 jaar	14	kinderen	Totaal:	149	kinderen

4. Doel

Wij willen bereiken dat alle kinderen twee keer per dag te eten krijgen, en vanaf zes jaar naar een behoorlijke school kunnen. De **kinderen in de leeftijdscategorie 6-8 jaar** willen we naar een English-medium school sturen. Daar worden de lessen gegeven in de Engelse taal. De oudere kinderen willen we naar een *goede* basisschool sturen waar in de regionale taal wordt onderwezen. Na het voltooien van de basisopleiding moet dit de opmaat vormen tot een voor de kinderen geschikt vervolgonderwijs.

Het uiteindelijke doel is:

Intellectuele ontwikkeling naar vermogen, teneinde in staat te zijn keuzes te maken gebaseerd op sociale- en maatschappelijke onafhankelijkheid.

5. Plan van aanpak

Wij richten ons in eerste instantie op de kinderen in de leeftijdscategorie 6- 12 jaar. Ook de oudere kinderen zouden onderwijs moeten hebben, maar wij beschouwen hen als te oud om nog met een redelijke kans op succes een ommekeer teweeg te brengen in hun leven. De doelcategorie splitsen we in twee groepen. Voor beide geldt dat de kinderen niet alleen ondervoed zijn, maar ook lijden aan de gevolgen van eenzijdige voeding. Velen van hen krijgen slechts één maaltijd per dag. Om de basis te leggen voor een gezonde geest in een gezond lichaam willen wij alle kinderen om 8:00 uur ontvangen in het nog te bouwen gemeenschapscentrum, waar ze een ontbijt krijgen. Om 9:00 uur gaan ze onder begeleiding naar school in de stad. De scholen beginnen om 10:00 uur, en gaan door tot 16:00 uur, waarna de kinderen onder begeleiding teruggaan naar ons gemeenschapscentrum voor een warme maaltijd. Groep 1 en groep 2 gaan in gescheiden ruimten eten; we houden er rekening mee dat na verloop van tijd een bepaalde verwijdering tussen beide groepen zal optreden veroorzaakt door de verschillende schooltypen. We gaan ervan uit dat we in de avond gelegenheid moeten bieden om huiswerk te maken; in de woningen is geen licht, en enige inventaris of meubilair zal men tevergeefs zoeken.

Om enig inzicht te krijgen in het Indiase schoolsysteem volgt een korte toelichting. De *primary school* omvat zes jaar lager onderwijs, gevolgd door vier jaar *high school*. Daarna komt "*plus two*" (tweejarige vervolgopleiding) met – als daar de mogelijkheid voor bestaat – een vierjarige opleiding die de opmaat vormt voor een universitaire studie. *Primary plus high school* wordt wel beschouwd als een minimale opleiding. Voor alle duidelijkheid: de *high school* heeft niet de status van het middelbaar onderwijs in ons land. Voor hen die meer handvaardig zijn georiënteerd staat de weg open naar een *vocational training centre* (ambachtschool).

5.1. Groep 1

Dit zijn de kinderen van 6-8 jaar, waarvan we er 32 tellen in het kamp. We kiezen er voor om hen niet naar het reguliere onderwijs te sturen maar naar een "English-medium School". Dat is een lagere school waar niet alleen Engelse les wordt gegeven, maar bovendien de les-

sen in de Engelse taal worden onderwezen. Wij achten dit van het grootste belang. Alle bewoners in deze deelstaat spreken Oriya, terwijl vrijwel niemand in staat is Engels te spreken. Op de lagere scholen is de norm dat Engels wordt onderwezen, maar – als dat al gebeurt – vrijwel altijd door leerkrachten die zelf de taal nauwelijks - of zelfs helemaal niet - beheersen. In India kan ieder kind vragen: "What is your name?", maar na zes jaar onderwijs is dat ook het enige dat er in het Engels uitkomt. Op onze reizen door de Remote Area hebben we in de afgelopen ja-

ren geconstateerd dat er maar één manier is om kinderen en ouders een niet in te halen voorsprong te geven op leeftijdsgenoten: het *actief* beheersen van de Engelse taal.

5.2 Groep 2

Van de kinderen in de leeftijdsgroep 9-12 jaar tellen we er 36. Ook hen willen we de beste opleidingskansen geven, maar English Medium achten we voor hen niet meer haalbaar. Het leeftijdsverschil met de jongste kinderen is te groot geworden om nog gezamenlijk uit dezelfde boekjes Engels te leren. Er is echter één goede openbare school in Nabarangpur waar wij de kinderen regulier onderwijs kunnen aanbieden. De mogelijkheid bestaat om ze in de avonden Engelse les te geven door een onderwijzer die de taal wél beheerst. In de projectie hebben wij met de extra kosten (salaris, schoolboeken etc.) geen rekening gehouden. We ramen die extra kosten op € 1800 per jaar (€ 50 per kind per jaar).

5.3 en dan nog . . .Groep 0

In de projectbegroting hebben we geen rekening gehouden met de 25 kinderen in de leeftijd van 4 en 5 jaar. Idealiter zouden wij voor hen ook maaltijden willen aanbieden, evenals *nursery* (kleuterschool). Dit zou in ons centrum op het terrein van het kamp kunnen plaatsvinden. De kosten hieraan verbonden zijn te vergelijken met die van de kinderen uit groep 2, en zullen ongeveer € 9.000 per jaar bedragen. De kosten bestaan uit de maaltijden (€ 7.500), fröbelmateriaal en begeleiding (€ 1.500).

6. Projectbegroting

De kosten zijn te verdelen in kapitaalkosten en operationele kosten.

Kapitaalkosten:

Gebouw (taxatie)	Rs.	360.000	€	6.000
(Een gebouw met drie zalen, en een apart kookgebouw)				
Handwaterpomp	-	60.000	-	1.000
Kookpotten, gastoestel, klein gerei	-	35.000	-	580
Metalen opbergkisten. Per kind € 5,00. (70x)	-		-	350
Borden, tafels, banken etc.	-		-	1.500
Onvoorzien	-		-	500
			€	<u>9.930</u>

Operationele kosten:

32 kinderen English Medium. Schoolkosten 32 x € 120 per jaar (registratie, schoolgeld/maand, uniform etc.)	€	3.840
36 kinderen regulier basisonderwijs. Schoenen, sokken, kostuum. (voorlopig geen schoolgeld of kosten voor boeken)	-	750
2 maaltijden per dag: Rs. 50 x 70 kind x 30 dgn. x 12mnd. Rs.1.260.000	-	21.000
Salaris kok, begeleider en warden (12 maanden x 3 personen x € 50)	-	1.800
Onvoorzien	-	3.000
	€	<u>30.390</u>

Als we de operationele kosten per kind per jaar uitdrukken, dan zijn de kosten per kind dat een English medium opleiding gaat volgen ongeveer € 510 per jaar. Voor de oudere kinderen met een reguliere opleiding bedragen de kosten van eten, personeel, onderwijs en begeleiding ongeveer € 390 per jaar.

Wij zijn dringend op zoek naar supporters (particulieren of institutionele donateurs) die deze kinderen willen helpen de vicieuze cirkel te doorbreken. Het is van groot belang dat we zicht hebben op continuïteit, zodat we niet het risico lopen na een relatief korte periode het project te moeten beëindigen.

Om geen kostbare tijd te verliezen willen we het project beginnen bij de aanvang van het komende schooljaar, dat in India begint in de maand juni.

7. Uitvoering

Onze managing pastor in dat gebied is Pastor **Saroj Kumar Takri**. Hij geeft leiding aan een groep van 26 junior pastors die in afgelegen dorpjes wonen, ver verwijderd van de bewoonde wereld. Hij is tevens onze manager van het melaatsenkamp (71 personen), en bezoekt de bewoners van het ernaast gelegen bedelaarskamp vrijwel dagelijks, en dat al tien jaar lang. Hij heeft nooit middelen gehad om tastbare hulp te kunnen bieden. Wij maken ruim vier jaar gebruik van zijn diensten, en betalen hem een volwaardig salaris (€ 130 per maand) evenals andere zaken die hij nodig heeft, zoals een motorfiets, brandstof etc. Hij is degene die wij op lokaal niveau de verantwoordelijkheid toevertrouwen.

8. Toezicht

In de afgelopen jaren is sprake van regelmatig email contact tussen onze secretaris en Saroj. De frequentie ligt hierbij op 1-3 mails per week. Onze projecten bezoeken we minimaal eenmaal per jaar, waarbij we niet alleen het werk in Nabarangpur en de bergdorpen monitoren, maar ook een – deels – vergelijkbaar project in Andhra Pradesh.

Wie zijn projectverantwoordelijk?

Vanzelfsprekend is het gehele bestuur van onze stichting verantwoordelijk, maar er zijn twee personen die zich in het bijzonder met dit onderwerp bezig houden:

- Adri Tijman. Hij is oprichter en secretaris van onze stichting, en belast met het dagelijkse contact met onze projecten in India. In de afgelopen tien jaar heeft hij ruim een half jaar in de Remote Area van Orissa en Andhra Pradesh doorgebracht.
- Johan Evenblij. Hij is voorzitter van stichting "De Vaste Burcht", en houdt zich de afgelopen jaren intensief met de India-portefeuille bezig.

9. Referenties en opgedane ervaringen

In 2006 hebben wij ons ontfermd over 24 melaatsen, die op ongeveer dezelfde wijze als de hierboven beschreven bedelaars uit dezelfde stad zijn verwijderd. Inmiddels hebben wij alle melaatsen (71 personen) uit Nabarangpur bij elkaar gebracht in **Indravati Colony Leper's Camp**. We hebben voor hen huizen gebouwd, een put laten graven, en we voorzien volledig in hun levensonderhoud. Een rapport hierover en een korte video is te zien op www.devasteburcht.nl

In **Tanzania** managen we momenteel drie **kindertehuizen** en een day care centre; de financiering ervan wordt gezamenlijk gedaan met "Yazer" in Apeldoorn. Ook hiervan zijn reisverslagen en video's op de website te vinden. maar ook op YouTube. Type in de zoekfunctie "atijman", en click vervolgens onderaan de pagina "zoekfunctie opnieuw uitvoeren". U vindt dan alle video's – in Nederlandse en Engelse versies - vanaf september 2010. Een jaarverslag sturen wij u op verzoek toe.

Referenties:

New Day Ministries, Minneapolis, MN, USA, Dr. Paul Olson
Stichting "Yazer", Apeldoorn, de heer R. Menken.

Stichting "De Vaste Burcht"
Otterloseweg 251
7351 TB HOENDERLOO
t: 055 - 378 1851
f: 055 - 378 1854
e: info@devasteburcht.nl
w: www.devasteburcht.com

Updated version: 25 maart 2011.